

Người Vợ Mắt Tích

Hoàng Hải Thủy

— 6 —

Trong lúc đó, tôi vừa muốn được nghe Vân Hà nói rằng nàng là bạn thân của Ngọc và nàng có thể chỉ vài chỗ cho tôi đi tìm Ngọc ở Saigon, tôi lại vừa muốn được nghe nàng nói rằng nàng không quen biết gì vợ tôi hết và tất cả chuyện này chỉ là vì hiểu lầm mà ra... Như nàng yên trí rằng tôi là chồng một cô bạn tên là Ngọc của nàng nhưng khi hỏi kỹ ra thì chỉ là trùng tên. Nếu lúc đó Vân Hà nói với tôi rằng nàng chẳng quen biết gì với cô Ngọc, vợ tôi hết, người mà nàng quen là một cô cũng tên là Ngọc, nhưng khác... Chắc tôi mừng hơn là nghe nàng nói là nàng quen thân. Tôi gần như buồn đến não lòng và thất vọng khi nghe Vân Hà nói:

- Trước kia, Ngọc với tôi... Hai chị em thân lắm... Song, từ ngày Ngọc lấy anh và ở luôn Nam Vang tôi với nó xa nhau... Tôi viết thư cho nó luôn hỏi nó mới lấy anh, nhưng sau thấy nó lười trả lời, tôi cũng lơ luôn... Chị em chơi với nhau thân đến mấy... khi có chồng con là cũng xa nhau. Đàn ông các anh có vợ con rồi vẫn còn có thể đi lại thân thiết với nhau, đàn bà chúng tôi thì không thể được. Đàn bà phải sống theo chồng... Lấy chồng rồi, đàn bà có những người bạn mới, phần nhiều là bạn với vợ những người bạn của chồng mình. Đàn ông ít khi chịu kết bạn với chồng những người bạn của vợ mình ...

Và nàng tự nói đến cái chuyện làm cho tôi kinh sợ nhất. Chính vì sợ nên tuy muốn mà tôi chưa dám hỏi nàng:

- Ngọc và tôi... chúng tôi xa nhau sau một tai nạn... Tai nạn xe hơi... Chắc anh cũng biết qua về cái tai nạn ấy rồi chứ? Ngọc có nói cho anh biết chứ? Thời ấy... nói đúng ra thì chúng tôi cũng có... bê bối ...

Nàng chép miệng khi nhắc lại thời quá vãng mà chính nàng cũng tự nhận là không mấy đẹp ấy:

- Có bê bối chứ không phải là không. Nhưng tuổi trẻ, ai mà chẳng vậy...? Phải không anh? Có tuổi, mình khôn dần ra chứ... Không biết bây giờ Ngọc nó nghĩ ra sao về... lối sống của chúng tôi ngày đó chứ riêng tôi... tôi thấy rằng chúng tôi thật dại... Sau khi xảy ra tai nạn ấy để bị lôi thôi với cảnh sát... Chúng tôi bị giữ trong bốt Catinat mất đến hai ngày đấy... Nhục thế chứ lại... Ngọc nó giận tôi rồi chúng tôi vẫn còn gặp nhau nhưng không còn thân với nhau nữa... Ngọc nó giận ngang tôi... Nó làm như vì tôi mà nó đi chơi đêm ấy... trên cái xe ăn trộm ấy... tôi cũng giận vì thái độ của nó... Tôi thì tôi cho là nó làm cao. Khi đi chơi vui thì không sao, có chuyện gì chẳng may xảy ra thì đổ lỗi cho nhau... Tôi không có cái tính ấy và thật tôi không ưa ai có cái tính ấy... Tôi cho những người như vậy là không được can đảm... Mình đã có gan làm thì mình phải có gan chịu... Phải không anh? C'est de la lâcheté... C'est lâche... lâche... Mais pardon... je dis des choses pas beau au sujet de ta femme... Ce n'est pas bien de ma part... Mais c'est la vérité... Et la vérité est toujours dure à avaler ...

Có lẽ ông chồng ghen hiện thời của nữ ca sĩ hệt Vân Hà – nếu quả thật là hiện nàng đang có chồng và chồng nàng ghen kinh khủng – là một ông người Pháp. Vì tôi thấy nàng có cái tật nói chuyện cứ xen tiếng Pháp vào, như người quen miệng vì phải nói đến tiếng Pháp thường thường mỗi ngày. Lúc đó ba ly Martini lại làm cho tôi say, nhưng cái say hôm nay là cái say ngà ngà, say dễ chịu. Cái say đó giúp cho tôi có đủ can đảm nghe chuyện của Vân Hà, mặc cho nàng tha hồ nói, tôi cứ kiên nhẫn ngồi nghe. Nhiều lúc, tôi còn lây cái tật nói xen tiếng Pháp của nàng, tôi cũng nói với nàng bằng tiếng Pháp, bắt chước những người ngồi chung quanh.

- Ngọc nó cũng biết dư là đi chơi với những người như họ là có ngày lôi thôi với cảnh sát... Nó đi là tại nó thích chứ đâu có phải là tại tôi dụ dỗ, rủ rê gì nó. Nếu nó không thú, làm sao tôi lôi nó lên cái xe đó... Đến lúc chuyện không hay xảy ra, nó lại trách tại sao tôi không cho nó biết ... Anh thấy như vậy nó có vô lý không? Nhưng thôi... tôi cũng chẳng giận gì nó hết... Lúc vui thì cái gì cũng đẹp, đến lúc chuyện không hay xảy ra thì thiếu gì cách để mà trách nhau. Có gì khổ tâm mà bạn bè không trách nhau, an ủi nhau cho nhau đỡ buồn... để mà sống với đời mới là khó... chứ trách lỗi nhau thì thường quá... Anh nghĩ có đúng không? Vì cái vụ xe hơi ấy mà tôi với Ngọc mới xa nhau ...

Nữ ca sĩ hệt Kim Phụng, nay không hiểu làm nghề gì nhưng đã đổi tên là Vân Hà, nói như một cái máy nói. Nàng đã đổi nước uống, nàng không uống Coca Cola nữa mà đổi sang uống Martini như tôi. Tỉu lượng của nàng có vẻ khá, nhưng nàng là người có tật uống rượu là nói nhiều. Nhưng tôi không chê trách gì nàng ở điểm đó cả, trái lại tôi cần nàng nói nhiều. Nàng sẽ nói tất cả những điều gì nàng biết về Như Ngọc cho tôi rõ mà tôi không cần phải dục nàng, tôi cũng không cần phải gợi chuyện, tôi chỉ cần gợi rượu cho nàng uống, và ngồi im nghe. Tôi chỉ ngắt lời nàng để ngỏ lời mời nàng ăn cơm luôn tại đây. Nàng nhận lời.

- Mời cô lựa món ăn ...
- Ô... tôi ăn gì cũng được. Tôi ăn ít lắm... Bây giờ cũng hãy còn sớm nhưng tôi ăn với anh cho vui...

Vừa ăn chúng ta vừa nói chuyện. Vui hơn... Tôi thích nhắc lại dĩ vãng lắm. Anh có thích hồi tưởng lại những chuyện cũ không anh Tuấn?

Tuy nói vậy nhưng nàng cũng gọi thức ăn nhiều gấp đôi tôi. Nàng ăn nhiều, uống nhiều và nói cũng nhiều ...

★

Nếu tôi ghi lại tất cả những lời Vân Hà nói với tôi trong buổi tối đó, tôi cần phải hai quyển vở dày như quyển này. Chúng tôi ngồi với nhau trong nhà hàng từ 6 giờ tối cho tới 10 giờ khuya. Sau nhiều câu nói không ăn khớp với nhau, Vân Hà nói cho tôi biết rằng hiện ông chồng ghen số dách của nàng không có mặt tại Saigon – Ông đi “áp-phe” vắng mặt ít nhất là nửa tháng và nàng có thể đi khuya được. Do đó tôi kết luận rằng hiện nàng không có chồng, chuyện ông chồng ghen chỉ là một chuyện nàng bày ra cho có chuyện nói, những người đàn bà chơi bời thuộc loại sang ở Saigon, hoặc là ở bất cứ đâu, thường tự nhận là mình có chồng, như việc có chồng là một bảo đảm cho cuộc sống đàng hoàng của họ. Việc bà mẹ Vân Hà cố dấu không chịu cho tôi biết địa chỉ nhà riêng của nàng có những lý do nào khác chứ không phải vì ông chồng ghen của nàng. Đến lúc này, tuy đã nói nhiều chuyện với tôi, Vân Hà vẫn chưa cho tôi biết gì về chỗ ở của nàng.

Tôi kể lại vắn tắt để HUY biết về những lời Vân Hà nói với tôi. Muốn hiểu tại sao hai người khác biệt như Như Ngọc và Vân Hà lại có thể làm bạn với nhau, chúng ta phải trở lại với bầu không khí và cuộc sống xáo trộn ở Saigon vào những năm trước khi cuộc chiến tranh Việt – Pháp kết liễu. Và chúng ta cần nhớ rằng năm đó Ngọc còn trẻ lắm. Ngọc mới bước chân vào đời, những bước đi đầu tiên vào đời của một người thiếu nữ thường có ảnh hưởng đến suốt cuộc đời của nàng. Năm đó với số tuổi quá trẻ, Ngọc chưa biết chọn bạn. Nàng lại ham vui, như tất cả những người thiếu nữ đồng tuổi với nàng. Họ gặp nhau – Như Ngọc và Vân Hà – trong một tối vui, một cuộc nhẩy đầm tại gia mà người ta gọi là “Bal de famille”, tại nhà một nhân vật mà Vân Hà long trọng giới thiệu là “một nhân vật chính trị có uy tín với chính phủ và cầm đầu một đảng cách mạng”. Nàng nhất định dấu tên người đó, nàng còn tiết lộ rằng người đó hiện là một dân biểu trong Quốc Hội “rất được ông bà Cố Vấn tin tưởng”. Nàng không muốn làm liên lụy đến nhân vật ấy, và thật ra cuộc dạ vũ được tổ chức trong nhà ông đó nhưng người tổ chức không phải là ông ta mà lại là cậu con của ông. Cậu con đó là một tay chơi, một công tử thuộc loại “con ông cháu cha” được miễn không phải đi quân dịch để ở Saigon chơi bời.

Về quãng thời gian đó, Vân Hà nói nhiều về đời tư của nàng hơn là về đời tư của Như Ngọc. Vân Hà – theo lời tự thuật của nàng – là con một ông công chức, nhà nàng thanh bạch nhưng gia giáo. Nàng có nhan sắc nên được nhiều người chú ý đến ngay từ năm nàng mới 15 tuổi, số tuổi mà những người thiếu nữ khác chưa biết gì. Nàng có ý muốn, nghĩa là nàng ôm mộng làm ca sĩ từ thuở ấy. “Thần tượng của nàng là cô đào cải lương Phùng Há và các cô Bích Thuận, Bích Hợp”. Nàng không thán phục cô đào Kim Chung lắm nhưng nàng thèm ước được trở nên giàu sang, nổi tiếng, có chồng bảnh trai như cô Kim Chung. Ý muốn này của nàng được nhiều người khuyến khích. Đa số những người khuyến khích và tin chắc là nàng sẽ thành công này đều là những ông già đã có vợ con, đã có những đứa con gái bằng tuổi nàng. Những anh già này lại là những người chơi bời được hưởng thụ nhiều hơn ai hết. Vì họ có đủ những điều kiện cần thiết để chơi bời: tiền, kinh nghiệm ...

Nàng tham dự nhiều cuộc vui tại gia, nơi làm cho các thiếu nữ “con nhà lành” bị hư hỏng nhiều nhất. Những cô gái nhà lành không mất trinh trong những căn phòng “Ô Ten” dơ dáy và chỉ để dùng vào việc đàn ông, đàn bà ăn nằm với nhau, các nàng mất trinh trong những căn phòng vi la lịch sự, sạch sẽ nhưng cũng chỉ chuyên dùng vào việc để đàn ông, đàn bà ăn nằm với nhau không khác gì những căn phòng “Ô Ten” dơ dáy. Có một điều buồn và đau đớn mà tôi phải nhìn nhận là Như Ngọc, trong tuổi con gái dậy thì phơi phơi của nàng cũng lui tới những tối vui tổ chức tại gia đó. Đàn ông trong những tối vui đó toàn là con nhà giàu, con ông, cháu cha không phải đi quân dịch và những anh già có thừa tiền. Người ta ăn chơi thỏa thích, ăn chơi mà không ai phải lo lắng đến ngày mai.

Ai đưa Như Ngọc tới tối vui ấy? Vân Hà không biết, nàng chỉ nhớ là nàng gặp Như Ngọc lần đầu trong tối vui ấy. Vậy thôi. Họ gặp nhau và kết bạn từ tối đó. Có lẽ vì cả hai nàng cùng là “tay mơ” mới nhập cuộc. Bà Ngà có lần nói cho tôi biết rằng vào những năm trước 1954 – trước ngày Hiệp Định Genève chia cắt nước ta – Ngọc học trường Nhà Trắng. Tôi vẫn tin lời Bà Ngà. Cho tới đêm nay nghe lời Vân Hà nói, tôi biết một trong hai người, hoặc là Vân Hà, hoặc là Bà Ngà, đã nói sai với tôi về cuộc đời của Như Ngọc trong những năm ấy.

Ai nói đúng, ai nói sai... Chưa biết. Tôi không thể biết rõ. Tôi cố gắng trấn tĩnh để hỏi Vân Hà vài câu, tôi không muốn để cho nàng biết rằng tôi ghen, ghen với dĩ vãng của vợ tôi:

- Cô không biết Ngọc tới đó với ai nhưng chắc cô có để ý thấy tối đó nàng vui với ai nhất chứ? Chẳng hạn như nàng nhảy với ai nhiều nhất? Người đó chắc là bạn trai của Ngọc??

Vân Hà gật đầu:

- Cái đó thì tôi biết và tôi còn nhớ rõ... Tối đó Ngọc có nhảy nhiều với anh chàng có cái tên Tây lai căng là... Paul Văn... Phải Paul Văn... đúng rồi, hẳn là cái thằng sau này làm cho chúng tôi bị liên lụy về vụ cái xe hơi mất trộm đó. Chính nó... bây giờ tôi hiểu hết rồi... Như vậy là Ngọc nó là bạn của Paul Văn trước tôi, chính nó giới thiệu tôi với Paul Văn để rồi tôi kẹt vào vụ xe hơi chớ đâu phải tôi giới thiệu nó...? Vậy mà anh coi nó xử sự có hơn lòng không?? Về sau, khi vụ xe hơi đã xảy ra tùm lum, tòa loa rồi, nó làm như chính tôi đã giới thiệu nó với thằng cha Paul đó để cho nó bị mang tiếng ...

Tôi cố ngồi thản nhiên làm như tôi mới nghe thấy cái tên Paul Văn đáng ghét đáng tởm đó lần đầu.

- Paul Văn?? – Tôi hỏi –... cái tên buồn cười nhỉ??

Vân Hà hỏi lại tôi:

- Bộ Ngọc nó không nói gì với anh về thằng cha đó sao??

Tôi lắc đầu:

- Không. Nhưng cũng có thể Ngọc có nói đến cái tên đó mà tôi không để ý... Chuyện xưa... tôi để ý hỏi kỹ làm chi. Nhưng Ngọc có nói cho tôi biết về tai nạn xe... Chắc lúc biết là đi xe ăn cắp... các cô rầu lắm nhỉ??
- Rầu thú vị ruột anh ời... Rầu rĩ mà không biết nói năng ra làm sao. Tại chúng tôi cũng xui xẻo nữa. Nếu hôm ấy mà xe không có gây tai nạn thì còn khuya cảnh sát mới biết là xe mất cắp... Hồi ấy là hồi mới di cư, xe cộ lãng nhăng lăm... Có nhiều xe mang từ ngoài Hà Nội vô, mất hết giấy tờ... Mạnh ai nấy dùng... Xe đó nó mang số giả chạy phây phây... Vì có tai nạn nên cảnh sát tới làm “ăng-kết” mới lòi ra là xe mất trộm ...
- Theo như nhận xét của cô thì anh Paul Văn đó mua phải xe ăn cắp hay là...?
- Tôi cũng không thể biết rõ anh ời... Theo như lời hấn khai thì hấn mua xe của một người quen. Mua nhưng chưa làm giấy sang tên. Đến khi cảnh sát đi truy tầm tên bán xe cho hấn thì không thấy. Hấn lãnh đủ... Hồi đó, tôi rầu rĩ nên chẳng để ý tìm hiểu gì hấn nữa ...
- Paul Văn hấn là người ra sao cô??
- Lịch sự. Ăn diện đàng hoàng lắm. Phong lưu, biết tiêu tiền, biết cách xử thế với đàn bà. Hồi đó, tôi nghi là hấn buôn lậu. Có thể hấn biết là xe ăn cắp nhưng vẫn mua, vì rẻ, chứ không phải là chính hấn làm nghề “thối xé” đâu ...

Nàng dùng danh từ lóng “thối xé” với một vẻ tự nhiên như đó là một danh từ thông dụng nhất.

Nàng bắt đầu uống nhiều hơn tôi. Bây giờ tôi không cần hỏi nàng cũng nói. Dường như là nàng đoán biết tôi muốn nghe nàng nói nhiều về Paul Văn:

- Hấn là bạn của Rô Be... Rô Be Tiếp đó mà? Chắc anh biết Rô Be chứ? Rô Be là người tổ chức cuộc dạ vũ tại gia bữa đầu tiên tôi gặp Ngọc với Paul Văn đó. Tên y là Rô Be. Chẳng lai Tây chút nào nhưng ông già y có quốc tịch Pháp. Nhưng để tôi kể qua về Paul Văn anh nghe... Paul năm đó đã nhiều tuổi rồi. Hấn chừng 40. Số tuổi đó đã kể là già vì bọn chúng tôi đứa nào cũng chưa quá 25 tuổi. Hấn cao cao, tóc đã bắt đầu hói... Hấn biết cách làm cho đàn bà mê hấn... Hồi đó Ngọc mê hấn lắm ...

Nàng vội chữa:

- Xin lỗi anh ...

Câu “xin lỗi” của nàng chỉ làm cho tôi thêm đau đớn.

- Tôi muốn nói là... hồi đó Paul Văn mê Ngọc lắm... Còn Ngọc nó chỉ giả vờ cho vui vậy thôi. Ngọc đang trẻ đẹp, đang là Hoa Khôi trong mọi dạ vũ, đời nào nó lại “côn-lê” với một anh già gần gấp đôi tuổi nó... Anh hiểu tôi muốn nói gì chứ?

Tôi hiểu... Huy ời, tôi hiểu quá, hiểu đến nỗi gần như là không còn hiểu gì hết nữa. Như tôi đã nói, sáng nay tôi trở dậy với một niềm tin mới, đầy hăng hái và can đảm. Tôi đã tưởng tôi có đủ sức để đương đầu với mọi thử thách, mọi sự bất như ý... nhưng lúc đó, khi nghe Vân Hà nói câu đó về Ngọc và Paul Văn: Ngọc và Paul Văn “côn-lê” với nhau – tôi dùng đúng danh từ của nàng – tôi cảm thấy bao nhiêu can đảm của tôi tan đi như bọt xà bông và mặt đất dưới chân tôi như sụp xuống. Dù sự thực có ra sao đi chăng nữa, dù Vân Hà có nói tăng lên hay giảm đi tôi cũng thấy rõ một điều quan trọng là không những Ngọc, và cả Bà Ngà là mẹ nàng nữa, đã dẫu tôi, đã không nói cho tôi biết một giai đoạn quan trọng trong cuộc đời của Ngọc mà Ngọc lại còn có liên lạc “tình ái” với một gã đàn ông điểm đàng ăn chơi gần gấp đôi tuổi nàng. Ngọc đã sống cuộc đời của

một cô gái mới bước chân vào con đường chơi bời – dù là chơi bời thượng lưu, chơi bời hạng sang, nhưng cũng vẫn là chơi bời – trong khi nàng và mẹ nàng làm cho tôi tưởng là đó là khoảng thời gian nàng đang ăn học trong Trường Nhà Trắng, một trường Nữ Học do các Bà Phước Thiên Chúa Giáo trông dạy nổi tiếng nhất vì kỷ luật nghiêm minh.

Tôi khó có thể chấp nhận được sự thực đó. Đúng như câu tiếng Pháp mà Vân Hà vừa nói: “C’était dure à avaler ...” Khó nuốt quá. Song, trong tình trạng hiện giờ của tôi, tôi không thể làm cách nào hơn được là gắng mà “nuốt”. Đúng là “nuốt hận”. Tôi im lặng ngồi nghe Vân Hà kể nốt. Cuộc vui nào rồi cũng phải tàn... Những đêm vui trong vi la của cậu Rô Be, hoặc cậu Bốp, tùy theo lời kể của Vân Hà, nữ ca sĩ kiêm minh tinh điện ảnh hệt, không thể kéo dài mãi được. Trong vụ đụng xe rồi lòi ra chiếc xe mát trộm có mặt cả cậu Công Tử Bốp. Ông già của cậu phải tới bắt lãnh cậu con ra và các báo có loan tin nhưng dấu tên Công Tử Bốp. Tuy vậy những ông nghị sĩ có ác cảm với ông già của Công Tử Bốp trong Hội Đồng Đô Thành – ác cảm vì quyền lợi cạnh tranh chứ không phải vì dân, vì nước – cũng mang vụ Công Tử Bốp trốn lính, chơi bời, giao du, dung túng, chứa chấp bọn phạm pháp ra để nói bóng gió chỉ trích. Ông già của Công Tử Bốp nổi giận nên cấm cậu con chơi bời một thời gian. Phong trào “bal de famille” do Công Tử Bốp tổ chức chấm dứt với sự thịnh nộ của Ông thân của Công Tử. Những tối vui hết, những người lui tới nơi đó mỗi người đi một ngả.

Tôi ngồi lặng nghe Vân Hà diễn tả cá nhân anh chàng Paul Văn, người mà có một thời, Ngọc, vợ tôi, đã “giao du thân mật”:

- Lúc nào hấn cũng diện sang. Có thể nói hấn là người diện nhất Sài Gòn. Hấn phải có cả trăm cái cravate chứ không ít. Lúc nào cũng bận complet, giày da cá sấu, đồng hồ Oméga vàng, nút tay áo vàng... Có người nói rằng hấn làm về tình báo gì đó cho Huê Kỳ, song tôi không tin. Tuy nhiên hấn sẵn tiền lắm. Dường như hấn không bao giờ thiếu tiền... Lúc đó là sau 1954, Hiệp định Genève ký rồi, đất nước đã chia đôi, chiến tranh ngừng, đường Sài Gòn – Đà Lạt, Sài Gòn – Cần đi chơi tự do. Lúc đó có xe hơi là nhất. Trước đó, Paul Văn cũng có xe hơi rồi, nhưng hấn đổi xe luôn luôn, lúc thì đi xe Cadillac, lúc thì đi Traction nên chẳng ai chú ý gì đến chuyện xe cộ của hấn. Cũng chẳng ai ngờ rằng hấn lại có thể đi xe ăn cắp... Cho đến tận bây giờ, tôi vẫn không biết rõ hấn sống với nghề gì và hấn có biết chiếc xe đó là xe mát trộm không? Tôi chỉ biết rằng nếu hôm đó không có tai nạn xảy ra làm cho tôi ngất đi... Tôi tỉnh lại trong bệnh viện... Ngọc nó cũng bị xây sát nhưng ít hơn tôi nhiều ... Nhưng bực nhất là chúng tôi bị lôi thôi, rắc rối với cảnh sát... Paul Văn bị gãy chân, hấn từ bệnh viện ra Tòa và vào tù luôn... Chúng tôi, may sao, chỉ phải khai báo ở Cảnh sát cuộc, không đưa nào phải ra Tòa... đó là nhờ thế lực của ông già Bốp... Vì ông già Bốp chạy để cho Bốp khỏi phải ra Tòa nên chúng tôi cũng thoát luôn. Chỉ có một mình Paul Văn ra Tòa và lãnh đủ. Từ ngày hấn vào tù, tôi không còn gặp lại hấn nữa... Rồi sau đó, tôi nghe tin Ngọc nó kết hôn với anh... Số Ngọc thật may mắn... May nhất cho nó là nó không tiến sâu hơn nữa với thằng cha bắt lương Paul Văn... Tôi chắc chắn dù cho thằng cha đó có làm gì đi nữa, lỗi kiểm tiền của nó cũng không được lương thiện ... Sau vụ đó là chúng tôi chia tay nhau. Tôi thấy nghề hát hồng, đóng phim của tôi không đi đến đâu nên tôi đành phải đi bán hàng cho một tiệm buôn để kiếm sống ... À, tôi quên chưa nói để anh biết hồi đó, ngoài nhà Bốp, bọn chúng tôi vẫn hay tới một quán ăn có pít khiêu vũ tên là Sơn Ca. Tai họa đến dồn một lúc... Vì sau vụ rắc rối về xe hơi với Paul Văn, quán Sơn Ca lại bị lính kiểm tục đến vây bắt, lục soát. Đó là thời mà Tổng Thống Diệm bắt đầu chiến dịch bài trừ tư đồ tượng, nên bọn chơi bời bị bố gắt lắm. Trụ sở Sơn Ca của chúng tôi cũng tan luôn. Người ta tìm thấy ở đó một tổ buôn á phiện lậu, cần sa, bạch phiến. Đủ thứ ...

Nói tới đây, Vân Hà chớp chớp mắt mấy cái như người ngượng ngùng vì phải nói đến một chuyện không đẹp:

- Và... trên lầu quán Sơn Ca còn là một nơi chơi bời loại sang nữa... Có nhiều bà có chồng làm lớn đảng hoàng, tới đó nhẩy dù... Nhiều người dính líu và mang tiếng trong vụ Sơn Ca hơn là trong vụ xe cộ với Paul Văn... Thật là chúng tôi hồi đó khờ hết nước nói... Ngọc và tôi vẫn tới đó chơi mà không biết đó là một ổ buôn á phiện và chơi bời... Quán Sơn Ca bị đóng cửa một thời gian và tên chủ bị đưa ra Tòa và cũng bị tù ít lâu ...

Kể tới đây, Vân Hà ngừng lại. Im lặng một lúc khá lâu. Tôi không dám lên tiếng hỏi gì thêm. Nàng kể như vậy là đã quá nhiều. Trong hai tiếng đồng hồ vừa qua, nhờ một người đàn bà xa lạ, tôi đã biết nhiều về dĩ vãng của vợ tôi nhiều hơn suốt năm năm tôi chung sống với chính nàng. Quá đủ rồi, hình ảnh người nữ sinh trong trắng, ngây thơ, con nhà lành mà tôi tưởng là hình ảnh của Như Ngọc những ngày trước khi nàng trở thành vợ tôi đã tan biến ... Thay vào đó là hình ảnh một cô gái chơi bời giao du với đàn ông quá sớm. Tuy không gần nhiều những cô gái ăn chơi như Vân Hà, Như Ngọc ngày đó tôi cũng hiểu là có những chuyện gì đã xảy

ra trong đời họ. Họ không hẳn là “mãi dâm”, họ cho đàn ông ân ái không phải là để được đàn ông trả tiền nhưng là để lấy những bộ quần áo đẹp, những chiếc đồng hồ đắt tiền, những ngày rong chơi thỏa thích. Họ là một loại “gái mãi dâm” riêng, loại “gái mãi dâm con nhà lành”.

Những gì Vân Hà nói với tôi đó làm cho tôi đau. Đau. Rất đau. Nhưng nó có cái lợi là làm cho tôi thấy tôi có một dấu vết để theo tìm vợ tôi. Trên vùng cỏ hoang rậm rạp của Quá Khứ và Sự Thật, có hiện lên những con đường mòn mờ mờ ... Nhiều nhân vật lờ mờ hiện ra – toàn là những nhân vật có thành tích bất hảo, những người mà tôi không bao giờ có thể ngờ được là vợ tôi có thể quen biết giao du – Paul Văn, Công Tử Bốp, Hộp Đêm Sơn Ca v...v... Nếu cần phải đối phó, tôi muốn đối phó với những nhân vật có thành tích bất hảo ấy hơn là quay cuồng, loạn vòng một mình trong vùng mờ tối ...

Vân Hà lại nói. Dường như nàng quên bẵng đi là có tôi đang ngồi trước mặt nàng và nàng đang nói chuyện với tôi:

- Hôm vừa rồi... gặp Ê Min trong Văn Cảnh... Ê Min nó có nói là Paul Văn mới ở bên Pháp về... Ê Min nó còn nói là Paul muốn đi tìm mình để hỏi thăm về Ngọc... Ê Min nó nói rằng Paul nó giận Ngọc lắm. Nó cho là Ngọc đã bỏ rơi nó để đi lấy chồng... Song, nghe nó nói mà mình không tin ...

Nàng bắt đầu nói một mình:

- Không lẽ Paul nó lại yêu Như Ngọc thiệt sao? “Côn lè” rồi xa nhau ăn thua gì, là thường. Mình không tin rằng nó có thể yêu Ngọc đến vậy. Vô lý... Không lẽ vụ Ngọc về Sài Gòn rồi mất tích luôn là do Paul Văn chủ mưu chăng? Tên đó dám làm đủ mọi chuyện. Nó có thể tổ chức bắt cóc Ngọc để trả thù lắm... Nhưng làm vậy, nó phải là yêu Ngọc lắm kia. Đằng này mình không tin một gã chơi bời tứ chiếng như nó lại yêu đến như vậy. Lại còn chuyện này nữa... Rắc rối. Ê Min nó còn nói là Paul Văn kết tội Ngọc đã tố cáo với cảnh sát về những hoạt động ám muội của Nhà Hàng Sơn Ca... Ngọc làm cho bọn Sơn Ca bị bắt. Chuyện này cũng vô lý nữa. Không lẽ Ngọc nó lại biết rõ về bọn Sơn Ca hơn mình? Paul Văn dẫn nó lên lầu chơi mà mình không biết chăng? Mình không tin. Như Ngọc dù sao đi nữa cũng là người đáng hoàng. Ngọc nó thông minh lắm. Nó dư biết là tố cáo bọn Sơn Ca với cảnh sát, nó không có lợi chi hết. Chỉ có hại. Nghe Ê Min nói thì Paul Văn và bọn Sơn Ca muốn trả thù Như Ngọc. Nhưng chúng không làm gì được vì Như Ngọc ở tận trên Nam Vang. Nhưng nếu chúng đánh lừa được Ngọc về đây thì Ngọc có thể bị nguy với chúng ...

Huy ơi, chắc là Huy cho tôi lầm lẫn nhiều khi tôi một mình đi tìm cô Vân Hà và hỏi thăm lăm chằm về đời tư của Ngọc như tôi đã làm. Nếu tôi gặp Huy trước khi gặp Vân Hà và nói cho Huy biết là tôi sắp đi gặp Vân Hà, chắc chắn là Huy đã ngăn tôi, Huy sẽ làm cho tôi tin rằng những lời nói của một người đàn bà như Vân Hà không đáng để cho chúng ta tin và không đáng cho chúng ta nghe. Và nếu Huy nói như thế, chắc chắn là tôi đã tin Huy, đã nghe Huy và không đi gặp Vân Hà. Chắc chắn là bây giờ đọc lại những lời tôi viết theo lời kể của Vân Hà về đời tư và dĩ vãng của Ngọc, Huy không tin đâu. Tôi biết là Huy không tin. Huy vẫn nghĩ đẹp về Ngọc, tôi cũng vậy. Nhưng chính là Vân Hà đã nói về Ngọc như vậy và lời kể đó phù hợp với những gì mà cảnh sát có hồ sơ về vụ chiếc xe mất trộm có Ngọc ngồi trong. Tôi chỉ ghi lại đây đúng những lời Vân Hà đã nói.

Việc đầu tiên của tôi đêm hôm đó, sau khi tôi rời Vân Hà ra về, là trở về khách sạn, gọi điện thoại tới nhà Huy. Tôi cần gặp Huy, cần nói chuyện với Huy, cần nghe Huy với vài câu chỉ lý, đầy sáng suốt và vô tư, đánh đổ tất cả những gì Vân Hà đã nói về Ngọc, làm cho tôi thấy ngay là Vân Hà đã nói sai về Ngọc. Nhưng người nhà Huy trả lời tôi là Huy đi ăn cơm khách chưa về. Dường như là Huy đi chủ tọa một cuộc nói chuyện nào đó do Hội có Huy làm hội viên, Rotary Club hoặc là Lions Club gì đó, tổ chức. Đêm đó tôi lại không được gặp Huy. Tôi bắt buộc phải nằm một mình thao thức suốt đêm “gặm nhấm” lại tất cả những lời Vân Hà đã nói, những chuyện Vân Hà đã kể. Tôi bị bắt buộc phải nhớ lại, dù rằng tôi không muốn. Tôi không thể nào – dù rằng tôi yêu Ngọc đến đâu chẳng nữa – coi rằng tất cả những gì Vân Hà nói về nàng đều là bịa đặt. Có thể có một vài chi tiết Vân Hà nói sai, nói quá. Có thể là Vân Hà nhận xét lầm một vài chuyện... Đúng... Nhưng từ đó nói rằng tất cả những gì Vân Hà kể đều là bịa đặt thì không thể được ...

Vân Hà bịa đặt, dựng đứng chuyện xấu về Ngọc để đánh lừa tôi ư? Y thị có lợi gì đâu? Đàn bà có thể nói xấu nhau vì ghen ghét, vì thấy bạn tốt số hơn mình. Chuyện đó có. Nhưng riêng về những chuyện do Vân Hà kể lại, tôi tin rằng y không bịa đặt hoàn toàn. Tôi tin một phần nhưng tôi vẫn không vì biết rõ được sự thật về đời tư cũ của Ngọc mà bớt yêu nàng. Nhưng tôi phải làm những gì và tôi có thể làm được những gì bây giờ? Từ trước tới nay, vẫn tin tôi, phải nói tôi vẫn coi rằng Ngọc là một người hoàn toàn thuộc về tôi. Ngọc là một vật sở hữu của tôi, và tôi đã biết rõ tất cả về nàng. Giờ đây, sự mất tích đột ngột của nàng, những sự việc kỳ dị

bao quanh nàng, làm cho tôi phải có một cảm nghĩ khác về nàng. Tôi không vì vậy mà giảm yêu thương nàng. Song, tôi phải nghĩ khác về nàng, Ngọc không còn là người thiếu nữ, là người thiếu phụ mà tôi tưởng nữa... Thật là vô lý nhưng đó là sự thật. Tôi vẫn tưởng nàng là một người hoàn toàn trong trắng, ngoan... hiền, con nhà gia giáo, không hề ăn chơi sa đọa, không biết người đàn ông nào khác trước tôi ...

Trước khi gặp tôi, nàng đã gặp nhiều người đàn ông khác, đã biết thế nào là sợ hãi, nghi ngờ, đề phòng, đã làm quen với cảm dỗ... và rất có thể, đã biết Tình Yêu. Những chuyện đó, tuy nhiên, vẫn còn mơ hồ. Chỉ có một điều tôi biết chắc rằng tôi vẫn còn yêu Ngọc. Tình yêu có thể thay đổi, nhưng vẫn còn yêu. Bây giờ tôi yêu nàng theo một cách khác. Tôi bỗng thấy người mà tôi tưởng là rất can đảm và có cuộc đời tư hoàn toàn trong trắng ấy thật sự là một người đàn bà rất yếu, rất dễ bị người ta tấn công. Vì cuộc đời cũ của nàng có những giai đoạn bê bối như vậy nên giờ đây rất có thể là nàng đã bị rơi vào vòng kiềm tỏa của một bọn người vô lương tâm... Có thể nào tôi lại bỏ rơi nàng trong lúc nàng đang gặp nạn như vậy...? Không. Ngần lần không. Hơn bao giờ hết tôi phải yêu nàng nhiều hơn, phải làm hết sức tôi để bảo vệ nàng... Và lạ lùng thay, đến lúc này tôi thấy rõ rằng mối tình tôi yêu Ngọc không giảm đi chút nào vì những điều tôi nghe được về cuộc đời cũ của nàng mà còn trái lại nữa, tình yêu đó như lớn hơn, như trưởng thành hơn, mạnh hơn nhiều. Như bây giờ tôi mới thật là yêu nàng... Còn trước kia, tình yêu của tôi chỉ là một sự thán phục, chỉ là ích kỷ ...

Nếu tôi cứu được nàng, nếu tôi có thể giúp nàng ra thoát được vụ khốn quẩn này nhất định tôi sẽ không nói một lời nào để trách cứ nàng, tôi cũng sẽ không nói gì hết về chuyện tôi đã biết một vài đoạn trong cuộc đời tư cũ của nàng, nhưng tôi sẽ lấy hết thiện chí, sẽ làm tất cả mọi cách tôi có thể làm được để thông cảm, để hiểu nàng, để làm cho nàng quên đi những vết tích của cái dĩ vãng không mấy đẹp ấy. Chính vì quyết định như vậy tôi mới không nói gì cho Huy biết, cũng như tôi sẽ không nói cho bất cứ ai biết hết, kể cả Ngọc, về những chuyện Vân Hà nói với tôi. Tôi hiểu nếu Ngọc không nói cho tôi biết gì về những chuyện đó chính là vì nàng thấy những chuyện đó không hay, không nên nói, những chuyện đó làm cho nàng mất vui. Nàng không muốn làm cho tôi, chồng nàng buồn phiền, vậy thôi... Thật dễ hiểu... Cuộc điều tra của Cò Trinh và Quân Bái sẽ đưa ra ánh sáng một phần nào cuộc đời cũ ấy của nàng, nhưng mặc họ, đó là việc của Cảnh sát. Chắc là Ngọc sẽ buồn nhiều khi nàng thấy tôi biết về đời cũ của nàng. Nàng sẽ còn buồn nhiều nữa, và có thể là đau đớn, nếu nàng thấy rằng tôi tiết lộ những chuyện ấy cho Huy biết.

Tuy nhiên, tất cả những chuyện Vân Hà cho tôi biết đó không phải là điều vô ích. Tôi có thể cho Cò Trinh biết những chuyện đó để ông ta làm những dấu vết đi tìm người mất tích chứ...?? Nên lắm. Sao không?? Tôi suy nghĩ những chuyện này, tôi cân nhắc, suy đoán một mình trong lúc tôi ngồi trong phòng ăn vắng tanh của Khách sạn Continental. Trước mặt tôi có một ly la-ve 33. Tôi hoàn toàn thản nhiên với đám đông người đi lại trên hè đường trước mặt. Họ có những vấn đề riêng tư của họ và tôi có những vấn đề riêng của tôi. Kể cũng hay, cũng lạ... Mới 24 tiếng đồng hồ trước, tôi chán đời đến nỗi muốn tự tử... Thế rồi tôi được biết một lô chuyện không đẹp về đời tư của vợ tôi, của người tôi yêu mến nhất đời, và hôm nay, tôi vẫn ngồi tỉnh táo uống rượu, hút thuốc lá, tỉnh trí tính chuyện nên nói những gì cho một ông Cò cảnh sát biết về đời tư của vợ mình, nên dấu đi những chuyện gì ...

Lúc ấy, máy Vô Tuyến Truyền Hình, một trò mới lạ với dân chúng Saigon, đặt sau Bar Rượu của Nhà Hàng có tôi ngồi, đang trực tiếp truyền hình một trận đá banh Quốc Tế trên sân Cộng Hòa... Vì phòng ăn lúc đó còn vắng nên mấy chú bồi tha hồ chú ý theo dõi trận đá banh. Tôi chẳng buồn nhìn tới máy TiVi. Chợt... tôi bị một xúc động mạnh... Tôi như một khán giả banh tròn hâm mộ cầu thủ banh tròn nhất đời, trận đá nào cũng có mặt, đang ngồi phây phây trên khán đài coi đá banh bỗng bị một trái banh từ dưới "sút" lên bắn trúng ngay giữa mặt ... Trong một giây đồng hồ, tôi trông thấy Ngọc ... Nàng hiện ra ngay trước mặt tôi. Gần quá, tôi chỉ cần đi tới một bước là chạm được vào mình nàng. Và Ngọc đang nhìn tôi ... Nàng đang nhìn tôi và mỉm cười, mái tóc nhung huyền xõa trên vai ...

Màn ảnh TiVi vừa ngừng truyền hình về trận đá banh. Và màn ảnh đó đang chiếu hình Ngọc, vợ tôi ... Tiếng xướng ngôn viên nói những lời này kèm theo tám hình đang chiếu:

- ... Hình người thiếu phụ mà quý vị đang nhìn thấy trên màn ảnh Đài chúng tôi đây là hình của bà... Hoàng Tuấn... nhũ danh Đỗ Thị Như Ngọc... Bà Hoàng Tuấn đã mất tích vào ngày thứ sáu... khi xuống phi cơ tại phi trường Tân Sơn Nhất... Bà Hoàng Tuấn cùng chồng cư ngụ tại Nam Vang và mới về Saigon vào ngày nói trên... Xin quý vị hãy chú ý nhìn kỹ hình bà Hoàng Tuấn... Tất cả những vị nào đã gặp, hoặc trông thấy Bà Hoàng Tuấn ở đâu từ ngày thứ sáu... đó tới nay làm ơn tiếp xúc ngay với

Sở Truy Tầm... Tổng Nha Cảnh Sát Quốc Gia hoặc với Ty Cảnh Sát gần nhất... Xin chú ý... chúng tôi nhắc lại ...

Tôi phải cố tự chủ để khỏi kêu lên thành tiếng... Nhưng có gì lạ đâu nhỉ...?? Việc truyền hình người mất tích lên màn ảnh TiVi chỉ là một việc rất thường... Thiếu tá Trịnh đã nói trước cho tôi biết về việc này rồi mà ... Bức hình Ngọc đang được truyền trên màn ảnh TiVi kia chính là bức hình do tôi đưa cho Thiếu tá Trịnh. Nhưng bức hình đó khi được chiếu lên màn ảnh TiVi, trở thành xa lạ với tôi, người thiếu phụ đó không chỉ còn là vợ tôi mà thôi, nàng đã là một thiếu phụ mất tích... Nàng đã trở thành một nhân vật chung của tất cả mọi người coi TiVi giây phút này ...

Tôi chưa hết xúc động thì phút truyền hình người mất tích đã chấm dứt, màn ảnh TiVi lại tiếp tục truyền hình về trận đá banh... Và tôi thấy rằng chẳng có ai chú ý đến lời yêu cầu của Cảnh sát hết... Mọi người đều mãi bàn tán về kết quả của trận cầu... Người ta lợi dụng phút ngừng truyền hình để đi tiêu, đi uống nước, đi mua thuốc lá... Và người ta trở lại khi TiVi lại phát hình đá banh. Tôi dám nói chắc rằng ngoài tôi ra, tất cả mọi người trong phòng ăn này chẳng có ai chú ý nhìn mặt người thiếu phụ mất tích vừa được chiếu. Không biết ở khắp các nơi có ai chú ý đến bà Hoàng Tuấn, nữ danh Đỗ Thị Như Ngọc hay không?? Việc làm này của Thiếu tá Trịnh không biết có đem lại một kết quả nào không??

Tôi nhớ lại những lời cô Vân Hà nói với tôi về một vài sự kiện đã xảy ra trong đời tư của vợ tôi, nhưng đó là những chuyện đã xảy ra từ quá lâu rồi... Chưa chắc chúng đã giúp ích gì được cho cảnh sát. Tuy nhiên, nếu tôi cho cảnh sát biết tên những người đó, như chủ quán Sơn Ca, như tên Ê Min nào đó là bạn của Paul Văn. Tên Ê Min này, theo lời Vân Hà nói, hiện đang ở Sài Gòn. Cảnh sát có thể tìm những người này và bắt họ phải khai ra những gì liên can đến tên Paul Văn nếu quả thật Paul Văn đã tổ chức bắt cóc vợ tôi để trả thù ... Bỗng nhiên tôi lại có một quyết định mới: Tôi sẽ khoan không nói gì cho Thiếu tá Trịnh biết về cuộc gặp gỡ giữa tôi và Vân Hà. Tôi sẽ tự tôi và đích thân tới quán Sơn Ca để làm một cuộc điều tra. Ngày mai tôi sẽ tìm tới đó. Tôi cũng có thể bắt những người biết về vợ tôi ở đó nói về vợ tôi. Có thể tôi sẽ gặp nguy hiểm ở đó, nhưng tôi bất chấp hiểm nguy. Tôi chỉ cần một điều: nguy hiểm càng nhiều càng tốt, miễn là sau cùng tôi tìm được vợ tôi. Nếu gặp nguy hiểm, tôi càng có nhiều hy vọng tìm ra Như Ngọc. Vì nguy hiểm và đe dọa cho tôi biết rõ, và biết chắc là tôi đã đi đúng đường ...

Tôi tới quán Sơn Ca vào một buổi chiều ngày thứ ba. Trưa hôm đó chúng ta ăn cơm trưa với nhau Huy nhớ chứ?? Trong bữa ăn, với vẻ vui tươi tự nhiên, thường lệ của Huy – lúc nào Huy cũng vui, cái vui thật là hồn nhiên, thành thật – Huy kể cho tôi nghe cuộc đi chơi cuối tuần vừa qua của Huy. Tôi nghe Huy kể chuyện và tôi như người mơ mộng, tôi được Huy đưa vào thế giới của tưởng tượng, tôi thấy như tôi cùng sống với Huy trong những ngày đẹp ấy. Suốt một tiếng đồng hồ liền, Huy đã làm cho tôi quên cái hiện tại đầy đen tối và u buồn của tôi. Đó là món quà quý giá nhất mà Huy đã đem lại cho tôi trong những ngày thê thảm nhất mà tôi đã sống. Về phần tôi, như tôi đã tự hứa và quyết định từ trước, tôi không nói gì với Huy hết về cuộc gặp gỡ của tôi và cô Vân Hà. Tôi không nói gì cho Huy biết hết về những chuyện tôi đã nghe được về đời tư cũ của Như Ngọc, người mà cả tôi và Huy cùng coi như một người đàn bà đẹp và trong trắng cả về vật chất lẫn tinh thần. Chúng ta chia tay nhau vào lúc hai giờ. Tôi còn quá thừa thì giờ để tới quán Sơn Ca. Qua những lời nói chuyện của Vân Hà, tôi lờ mờ biết quán Sơn Ca ở Khánh Hội. Nhưng tôi không hỏi rõ quán đó nằm ở đường nào. Bây giờ tôi cứ đi sang Khánh Hội, hy vọng qua đó hỏi thăm và người ta sẽ chỉ cho tôi.

Tôi qua Khánh Hội từ lúc năm giờ chiều. Cho tới tối mịt, nhìn đồng hồ tay đã 6 giờ 30 tối, tôi vẫn chưa tìm thấy Quán Sơn Ca ở khu nào của Khánh Hội. Sau cùng tôi lại phải nhờ đến tài xế tắc xi. Ở Thủ đô nào cũng vậy, tài xế tắc xi là những người dẫn đường thành thạo nhất, Sài Gòn cũng không thoát khỏi cái thông lệ đó.

Quán Sơn Ca trình bày khá đẹp bên ngoài. Có một con chim bằng sắt, hoặc tôn treo trên hiên nhà trước. Vân Hà nói đúng, nhìn bề ngoài, người ta không thấy có vẻ gì khả nghi trong cái quán ăn có nhầy nhụa này. Vào giờ tôi đến, tuy vẫn còn sớm nhưng trước cửa quán đã có mấy cái xe xích lô đập đập chờ khách. Một chú bồi bé con đứng chờ mở cửa cho khách và coi xe. Tôi vào nhà và đứng như tôi nghĩ, nhà hàng chưa có người khách nào hết. Tôi là người khách đầu tiên của Nhà Hàng Sơn Ca đêm nay. Một ông khách tới không phải là để ăn chơi mà là để tìm tông tích một người.

Ánh sáng trong Bar mờ mờ và có màu xanh nhiều hơn màu vàng. Chủ nhân có vẻ muốn trang hoàng theo Tây Phương, tôi thấy có mấy cái vỏ chai rượu được cắt ngang làm thành những chụp đèn. Những chai Vát, Courvoisier... Do những vỏ chai rượu đó ánh sáng trong Bar có màu xanh. Các anh bồi bàn chắc còn đang

sửa soạn. Tôi chỉ thấy sau Bar rượu có một cô bán rượu đang ngồi sửa móng tay. Tôi tới ngồi trước Bar trên một cái ghế đầu và gọi Martini. Cô gái ngược mắt nhìn tôi. Cô ta không đến nỗi nào xấu lắm tuy không thể nói là đẹp. Tôi nghĩ cô ta phải là con cháu của chủ nhân. Nàng có cái vẻ lương thiện mà những cô gái bán Bar nhà nghề không thể có. Không người đàn bà nào mới sinh ra đời đã là gái bán Bar, người ta chỉ vì bán Bar quá lâu nên bị đời sống xô bồ, hỗn tạp, đàng điếm trong Bar làm cho thay đổi. Cô gái này chưa như vậy nhưng nhìn cặp mắt của nàng, tôi biết là nàng sắp thay đổi, ngày nàng trở thành gái bán Bar thực thụ sẽ không còn xa mấy nữa. Nàng rót rượu cho tôi rồi không nói một lời, lấy một tờ tuần báo phụ nữ có nhiều truyện bằng hình do đào kép cải lương đóng để ở dưới Bar lên đọc.